

meil on jo kirri selge. Selle mõttega jäi südda rah-
hul. — Kirriko usse ees sain naesega kokko ja läksime
ruttuste kojo. Väljad ja heinamaad olid orralse ja
nore rohho al haljad ja illusad ja pannin neid miin-
nes hõlega tähhele agga jäin selle jures kurwaks; pid-
din ikka mõtlema: kui mul olleks maid, siis olleks ello
tergem! Nendasammuti mõtles ja rälis Marri ka,
kaebas pealegi et jalla käia wägga waewalinne: „kui
meil hoost olleks, lähkäsin igga pühhapääw hea me-
lega kirriko, saaks ommeti siis omma parremad rided
ennam fanda ja koi ei saaks sisse!“ — Ohto tulli weel
lord minno mele, mis õppetaja öölnud maja-piddami-
sest ilma Jummalä sõnnata, ja kulasin kas naene sedda
tähhele pannud. Temma wastas: „Eks sedda nenda
öölnud! agga pappil polle raske maanitseda ja haugu-
tada; ei tunne nisuggune waeste innimeste hädda,
muido annaks parremat nõu. Ramatud olgo tem-
male, meie lohhus on tööd tehha!“ Siis läks isse
weilfid tellama, agga minna heitsin pittali.“

Siin mees õhtas raskeste ja olli tüf aega wait, otse-
kui ei tahhaks enam rälida; agga minna watafin ta
peale kurwa melega ja mõtlesin: „waene mees! kur-
jaste allustasid omma abbiello, kuidas sest wõib head
tulla! Kes lihha peale kiitwab, se leitab sest huffatust!“
— Oh et kõik rahwas sedda tahhaks meles piddada ja
siis ausaste ja ristirahwa kombel abbiello hakkata. Et
ommeti mõtleksid, et esimeene pääw, esimeene näddal,
esimeene aasta abbiellus jaggedaste tunnistawad, mis-

suggune ello järrel tulles. Waänuub mees kurjaste ja
norik aitab kurje sanno lopida, — kuidas tahhawad pär-
rast ühheskoos palluda ja laulda? — Soob mees wina
ja norik kannab kõrtjist puddeliga koju ja melitab: „jo
weel, olle rõmus; näed jo, et sind armastan!“ — Eks
naad pea pärrastki winaga omma armastust kastma ja
kinnitama? — On mehhe süddames rahha ahnus, ja
naene õhhutab sedda esimesest päwast lohhe, — kuidas
peaksid pärrast parremat warra püüdma? — Sesamma
luggo keigis asjus: mis lord hakkatud on raske mahha-
jätta; abbiello te lähhäb rooplisest, mees ja naene
õppiwad wana robaste sees käima. — Siiski teame,
— ja pango tähhele, kellel sedda tarwis! — teame, et
kui rooplist teed sillutatasse, siis jääb ta jälle tassasest;
ja loeme kirjast: Tehke temma te-raad tassasest! (Eut.
3, 4) ja ta: Siuno hea Waim, se juhhatago mind tas-
sase te peale (Eaw. Paul 143, 10).

Mees olli kaua wait ja wahtis enne ette, siis ütles:
„Ollen laiemast teile sedda kõnnelenud; agga sedda
teggisellepärrast, et isse piddite näggema, kuidas ausaste
kiit ja sure hõletandmisega ellasin; — ja ommeti nüüd
ollen keige waesem innimeste seast. Mäete jo isse silma-
ga, misuggune nüüd ollen, mis sest enam rälida! —
Andke mulle armo, ja laske, lähhen omma teed!“ —
„Ei mitte, waene mees! — kostsin minna, — ma tah-
han weel enam sinnust kuulda; rägi, kuidas ja missal
läks sinno luggo ni üsna õnnetumaks?“ „Olgo siis! —
wastas temma, — kui teie ei tüddi kuulmast, tahhan